Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

4 юли 2024 година *

„Преюдициално запитване — Член 267 ДФЕС — Наказателно производство — Предварително задържане на обвиняемия — Последици от преюдициалното запитване за главното производство — Отказ на запитващата юрисдикция да продължи производството по същество, преди да получи отговора на Съда — Изискване за бързина в наказателните производства, и по-специално в случаите на задържане — Искане за отвод на съдията поради основателно съмнение за пристрастност“

По дело C-288/24 [Stegmon] [i]

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I, Германия) с акт от 23 април 2024 г., постъпил в Съда на 24 април 2024 г., в рамките на производство по дело

M.R.,

при участието на:

Staatsanwaltschaft Berlin,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на трети състав, изпълняващ функциите на председател на осми състав, N. Jääskinen и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: T. Ćapeta,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение в съответствие с член 99 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

Определение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 267 ДФЕС.

* Език на производството: немски.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

2 Запитването е отправено по наказателно производство, образувано срещу M.R, и се отнася до законосъобразността на искане за отвод на съдия, направено от Staatsanwaltschaft Berlin (прокуратура на Берлин, Германия).

Германското право

3 Общото изискване за бързина в областта на наказателното право произтича от принципа на правовата държава, закрепен в Grundgesetz (Основен закон).

4 Съгласно член 24 от Strafprozessordnung (Наказателно-процесуален кодекс), в редакцията му, публикувана на 7 април 1987 г. (BGBl. 1987 I, стр. 1074, 1319), последно изменен със Закон от 27 март 2024 г. (BGBl. 2024 I, № 109) (наричан по-нататък „StPO“), прокуратурата, гражданският ищец или обвиняемият могат да поискат отвод на съдия поради основателно съмнение за пристрастност, а именно, когато е налице основателна причина, която може да породи съмнение относно безпристрастността на този съдия.

5 Съгласно член 27, параграф 1 от StPO съдебният състав, в който участва съдията, чийто отвод е поискан, се произнася по искането за отвод без участието на последния.

6 Член 121, параграф 1 от StPO предвижда, че до постановяването на присъдата мярката за неотклонение задържане под стража не може да се продължава във връзка с едно и също деяние повече от шест месеца, освен ако поради особената сложност или големия обхват на разследването или поради друга важна причина постановяването на присъда все още не е възможно и продължаването на мярката е оправдано. Съгласно член 121, параграф 3 от StPO обаче този срок спира да тече, ако разглеждането на делото в съдебно заседание е започнало в шестмесечния срок.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

7 Главното производство се отнася до обвинения в трафик на упойващи вещества срещу M.R. Тези обвинения се основават на информация от използването на данни от мобилни телефони със софтуер, наречен „EncroChat“, който позволява обмен на криптирани комуникации от край до край.

8 В рамките на това производство на M.R. е наложена мярка за неотклонение задържане под стража. Той е задържан за първи път на 4 май 2023 г.

9 С определение от 29 юни 2023 г. Landgericht Berlin (Областен съд Берлин, Германия), първо, приема, че наказателното преследване е допустимо, и образува съдебно производство за разглеждане на делото. Второ, спира производството, за да отправи до Съда преюдициално запитване относно тълкуването на Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси (ОВ L 130, 2014 г., стр. 1), което е регистрирано в деловодството на Съда с референтен номер Staatsanwaltschaft Berlin II (C-675/23). Накрая, трето, предвид неопределената дата на постановяване на решението на Съда, отменя мярката за неотклонение „задържане под стража“ на M.R.

10 На 30 юни 2023 г. прокуратурата на Берлин протестира определението в частта, в която се отменя мярката за неотклонение задържане под стража. На 10 юли 2023 г. Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Главна прокуратура Берлин, Германия) се присъединява към протеста.

11 С решение от 24 юли 2023 г. Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин, Германия) отменя определението от 29 юни 2023 г. в частта, в която се отменя мярката за неотклонение задържане под стража, и постановява изпълнението на мярката. В мотивите за решението си посочва, че определението, доколкото спира производството, не е пречка посочената мярка за задържане да бъде приведена в изпълнение. Той счита, че това по-скоро дава възможност на Landgericht Berlin (Областен съд Берлин) да преразгледа преценката си относно спирането на производството с оглед на изискването за бързина, което трябва да спазва в случай на задържане, и напомня „с цел изчерпателност“, че прокуратурата може да протестира решението за спиране.

12 На 26 юли 2023 г. прокуратурата на Берлин протестира определението от 29 юни 2023 г. в частта относно спирането на производството, с мотива, че спирането и липсата на мерки за придвижване на производството противоречат на изискването за бързина. На 9 август 2023 г. Главна прокуратура Берлин също се присъединява към този протест, като изтъква, че изчакването на решението на Съда противоречи на това изискване.

13 С решение от 13 септември 2023 г. Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) отменя определението от 29 юни 2023 г. в частта относно спирането на производството. Той посочва, че по принцип производството не може да бъде спряно с цел изясняване на правни въпроси. Спиране на производството до постановяването на решение по „пилотно дело“, във връзка с което е отправено преюдициално запитване до Съда, обаче изглеждало „оправдано по изключение“. При все това с оглед на изискването за бързина тази възможност била обусловена от обстоятелството, че решението на Съда по „пилотното дело“ е непосредствено предстоящо и че забавянето не води до неразумни неудобства за обвиняемия. Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) стига до извода, че при тези обстоятелства определението от 29 юни 2023 г. за спиране на производството е „явно опорочено от грешка в преценката“, тъй като не е известна датата на постановяване на решението на Съда. Освен това поради особеностите на делото не било изключено да се окаже, че е необходимо допълнително преюдициално запитване.

14 С определение от 20 октомври 2023 г. Landgericht Berlin (Областен съд Берлин) обаче отново отменя разглежданата мярка за неотклонение задържане под стража, като се позовава на изискването за бързина. Прокуратурата на Берлин подава протест срещу това определение. Главна прокуратура Берлин се присъединява към протеста, като уточнява, че ако в случай на ново привеждане на мярката за задържане в изпълнение Landgericht Berlin (Областен съд Берлин) не определи бързо график за съдебното заседание, ще трябва да се провери дали това може да обоснове подаването на искане за отвод.

15 С решение от 6 декември 2023 г. Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) отменя определението от 20 октомври 2023 г. на Landgericht Berlin (Областен съд Берлин) и отново привежда в изпълнение мярката за задържане. В това решение той уточнява, че няма никаква пречка за бързото планиране и насрочване на съдебното заседание. Вследствие на посоченото решение прокуратурата на Берлин приканва Landgericht Berlin (Областен съд Берлин) да насрочи съдебно заседание възможно най-рано и най-бързо.

16 С решение от 12 март 2024 г. Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) отменя разглежданата мярка за задържане, като приема, че Landgericht Berlin (Областен съд Берлин), преименуван след 1 януари 2024 г. на Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I), не е взел предвид в достатъчна степен изискването за бързина, като не е насрочил съдебното заседание. Като приема, че това представлява „сериозно нарушение на строгите изисквания на конституционното право“, отговорността за което се носи изцяло от Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I), Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) приема, че изискването за бързина е било нарушено до такава степен, че запазването на мярката за задържане е непропорционално.

17 Запитващата юрисдикция уточнява, че M.R. изтърпява наказание лишаване от свобода от няколко години за деяния по друго дело. Срокът на това наказание по принцип трябва да изтече на 28 май 2026 г., но считано от 27 юли 2024 г., след изтърпяване на две трети от наказанието, е възможно предсрочно освобождаване.

18 В този контекст с писмо от 28 март 2024 г. прокуратурата на Берлин подава искане за отвод на председателката на съдебния състав на Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I), който е постановил разглежданите определения (наричана по-нататък „председателката“), поради съмнение за пристрастност. В подкрепа на искането си прокуратурата посочва, че тя все още не е определила дата за провеждане на съдебното заседание, въпреки че обвиняемият все още е задържан и Kammergericht Berlin (Висш областен съд Берлин) е настоявал тази дата да бъде определена спешно.

19 Според прокуратурата на Берлин обстоятелството, че председателката умишлено е пренебрегнала това указание и по този начин носи отговорност за отмяната на разглежданата мярка за задържане, позволява да се приеме, че тя вече взема решенията си, без да отчита дадените от висшите съдилища насоки, а преследвайки само свои собствени интереси. Тези интереси били свързани с повдигнатия от нея въпрос, който тя счита за определящ за изхода на производството, а именно дали е възможно да се използват определени доказателства. Тя не отчитала задължението за полагане на дължимата грижа и наложеното ѝ изискване за бързина, тъй като начинът, по който организира това производство, се определял единствено от отказа ѝ да предвиди каквото и да било насрочване на съдебно заседание, преди Съдът да се е произнесъл по преюдициалното ѝ запитване по дело Staatsanwaltschaft Berlin II (C-675/23).

20 Съгласно член 27, параграф 1 от StPO съставът на Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I), в който участва председателката, трябва да се произнесе по искането, посочено в точка 18 от настоящото определение. Председателката се заменя от своя заместник.

21 В този контекст Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I), който е запитващата юрисдикция в състава, посочен в предходната точка от настоящото определение, отбелязва, че председателката е обосновала определенията, постановени по главното производство, с практиката на Съда. От тази практика следвало, че съдия, който е отправил преюдициално запитване, не може преди приключването на производството пред Съда да бъде задължен по указание на въззивния съд или да бъде подтикнат поради заплаха от „дисциплинарни наказания“ да продължи главното производство. Напротив, този съдия трябвало да изчака решението на Съда и да извършва единствено процесуални действия, които нямат връзка с преюдициалните въпроси. Положението не било по-различно по делата, по които има наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“.

22 Запитващата юрисдикция счита, че тази практика на Съда е приложима и по наказателни дела, като се има предвид възможността Съдът да се произнесе по реда на спешното или бързото преюдициално производство.

23 При тези обстоятелства Landgericht Berlin I (Областен съд Берлин I) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Трябва ли член 267 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че разрешава или дори задължава запитващата юрисдикция да не извършва по главното производство процесуални действия, които имат връзка с преюдициалните въпроси, до произнасянето на Съда?

2. Забранява ли член 267 ДФЕС да се обосновава пристрастност само с факта, че съдия изчаква решението на Съда по преюдициалното запитване, което е отправил до него?

3. Важи ли това и за наказателно дело, по което има наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“, за което се прилага специално изискване за бързина?“.

Производството пред Съда

24 В преюдициалното си запитване запитващата юрисдикция иска от Съда настоящото дело да бъде разгледано по реда на бързото производство, предвидено в член 105 от Процедурния правилник на Съда, или, при условията на евентуалност, да бъде разгледано по реда на бързото производство на основание член 53, параграф 3 от този процедурен правилник.

25 Предвид решението на Съда да се произнесе с мотивирано определение съгласно член 99 от Процедурния правилник, липсва основание за произнасяне по това искане.

По преюдициалните въпроси

26 Съгласно член 99 от Процедурния правилник, когато отговорът на преюдициален въпрос се налага недвусмислено от съдебната практика, Съдът може във всеки един момент да се произнесе с мотивирано определение по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат.

27 В случая Съдът счита, че тълкуването на правото на Съюза, поискано от запитващата юрисдикция с трите ѝ преюдициални въпроса, може да се изведе недвусмислено от практиката на Съда и поради това по настоящото дело следва да се приложи член 99 от Процедурния правилник.

28 Освен това, доколкото с третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали отговорите, дадени на първия и втория въпрос, са приложими и по наказателно дело, по което има наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ и за което се прилага специално изискване за бързина, този аспект следва да се вземе предвид при разглеждането на първия и втория въпрос и да не се разглежда отделно.

По първия въпрос

29 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска в рамките на наказателно производство, за което се прилага изискване за бързина поради наложена на обвиняемия мярка за неотклонение „задържане под стража“, национална юрисдикция, която е отправила преюдициално запитване, да продължи, докато изчаква отговора на Съда по това запитване, главното производство, извършвайки процесуални действия, които имат връзка с поставените преюдициални въпроси.

30 Що се отнася до член 267 ДФЕС, важно е да се припомни, на първо място, че ключовият елемент в правораздавателната система, установена с Договорите, е предвиденото в тази разпоредба производство за преюдициално запитване, което с установяването на диалог между съдилища — между Съда и юрисдикциите на държавите членки, има за цел да осигури еднообразното тълкуване на правото на Съюза, и така дава възможност да се осигурят неговата безпротиворечивост, пълното му действие и автономията му, както и, в последна сметка, присъщият на това право характер, установен по силата на Договорите (вж. в този смисъл становище 2/13 (Присъединяване на Съюза към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 176, и решения от 29 март 2022 г., Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, т. 71, и от 17 май 2023 г., БК и ЖП (Частично спиране на главното производство), C-176/22, EU:C:2023:416, т. 26).

31 За да се съхрани полезното действие на това производство, определението или решението, постановено от Съда в отговор на отправеното му от национална юрисдикция преюдициално запитване, обвързва тази юрисдикция по отношение на тълкуването на правото на Съюза при решаването на спора, с който е сезирана (вж. в този смисъл решения от 3 февруари 1977 г., Benedetti, 52/76, EU:C:1977:16, т. 26, и от 17 май 2023 г., БК и ЖП (Частично спиране на главното производство), C-176/22, EU:C:2023:416, т. 27).

32 От практиката на Съда следва, че това действие обаче не може да бъде застрашено, когато между датата на отправяне на преюдициално запитване до Съда и датата на определението или решението, с което Съдът отговаря на това запитване, посочената юрисдикция извършва процесуални действия, които са необходими и се отнасят до аспекти, които не са свързани с поставените преюдициални въпроси, а именно процесуални действия, които не биха могли да попречат на същата юрисдикция да се съобрази с последващото решение на Съда в рамките на спора, с който е сезирана (вж. в този смисъл решение от 17 май 2023 г., БК и ЖП (Частично спиране на главното производство), C-176/22, EU:C:2023:416, т. 28 и 30).

33 За сметка на това не могат да бъдат извършвани такива процесуални действия, които могат да лишат отправените до Съда преюдициални въпроси от предмет и смисъл от гледна точка на висящия пред националната юрисдикция спор. Всъщност такива действия биха могли да попречат на тази юрисдикция да се съобрази с актовете, с които Съдът ще отговори на тези въпроси. В такъв случай полезното действие на предвидения в член 267 ДФЕС механизъм за сътрудничество би било нарушено, тъй като освен това в преюдициалното производство Съдът не е компетентен да дава отговори с консултативно значение (вж. в този смисъл решение от 6 юни 2024 г., AVVA и др. (Съдебен процес чрез видеоконференция без европейска заповед за разследване), C-255/23 и C-285/23, EU:C:2024:462, т. 38—40).

34 На второ място, следва да се припомни, че правото на обвиняемите делата им да се разгледат в разумен срок, закрепено в член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и в член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз, що се отнася до съдебното производство, трябва да се спазва в областта на наказателното право не само в това производство, но и в предварителната фаза, от момента, в който е обвинено съответното лице (вж. в този смисъл решение от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-614/15, EU:C:2018:392, т. 71, и определение от 12 февруари 2019 г., RH, C-8/19 PPU, EU:C:2019:110, т. 32).

35 Тъй като зачитането на това право е още по-необходимо в случай на задържане под стража, член 267, четвърта алинея ДФЕС изрично предвижда, че ако преюдициален въпрос е повдигнат по висящо дело пред национален съдебен орган във връзка със задържано лице, Съдът се произнася в най-кратък срок.

36 Впрочем именно за да се гарантира прилагането на посоченото право, бързото и спешното производство, въведени с член 23а от Статута на Съда на Европейския съюз, могат да бъдат задействани, когато преюдициалното запитване, което се отнася до задържано лице, може да бъде определящо за освобождаването на това лице (вж. в този смисъл определение от 12 февруари 2019 г., RH, C-8/19 PPU, EU:C:2019:110, т. 33—35, и решение от 17 март 2021 г., JR (Заповед за арест — Осъждане в трета държава, член на ЕИП), C-488/19, EU:C:2021:206, т. 36—40).

37 За сметка на това самият факт, че дадено лице изтърпява наказание лишаване от свобода поради присъда, която няма връзка с делото, по което е отправено преюдициалното запитване, сам по себе си не изисква делото да се разгледа по реда на спешното производство (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 1 октомври 2018 г., Miasto Łowicz и Prokurator Generalny w Płocku, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2018:923, т. 23).

38 Освен това следва също да се припомни, че на първо място, националният съд, който е сезиран със спор с неотложен характер, който може най-добре да прецени конкретните интереси на страните и който счита за необходимо да постави преюдициални въпроси на Съда относно тълкуването на правото на Съюза, следва да приеме необходимите обезпечителни мерки в очакване на решението на Съда, за да гарантира пълното действие на решението, което самият той трябва да постанови, но също и ефективността на правата на засегнатите лица (вж. в този смисъл решение от 10 септември 2014 г., Kušionová, C-34/13, EU:C:2014:2189, т. 66, определение на председателя на Съда от 10 април 2018 г., Gómez del Moral Guasch, C-125/18, EU:C:2018:253, т. 15, и определение на председателя на Съда от 25 февруари 2021 г., Sea Watch, C-14/21 и C-15/21, EU:C:2021:149, т. 33).

39 От това следва, че макар националната юрисдикция, отправила преюдициално запитване, да е длъжна да изчака отговора на Съда на преюдициалното запитване, няма пречка тя да приеме всяка алтернативна на задържането мярка, която може да гарантира зачитането на основните права на заподозряното лице или обвиняемия (вж. в този смисъл определение от 12 февруари 2019 г., RH, C-8/19 PPU, EU:C:2019:110, т. 41).

40 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска в рамките на наказателно производство, за което се прилага изискване за бързина поради наложена на обвиняемия

мярка за неотклонение „задържане под стража“, национална юрисдикция, която е отправила преюдициално запитване, да продължи, докато изчаква отговора на Съда по това запитване, главното производство, извършвайки процесуални действия, които имат връзка с поставените преюдициални въпроси.

По втория въпрос

41 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможност да се поиска отвод на съдия само поради това че той изчаква решението на Съда по отправеното до него преюдициално запитване, въпреки че главното производство се отнася до задържано лице.

42 Член 267 ДФЕС предоставя на националните юрисдикции най-широко право да сезират Съда, ако счетат, че висящото пред тях дело повдига въпроси, които налагат тълкуване или преценка на валидността на разпоредбите на правото на Съюза за целите на решаването на отнесения до тях спор (решения от 16 януари 1974 г., Rheinmühlen-Düsseldorf, 166/73, EU:C:1974:3, т. 3, и от 2 март 2021 г., A.B. и др. (Назначаване на съдиите във Върховния съд — Жалби), C-824/18, EU:C:2021:153, т. 91).

43 Така национална правна норма или национална практика не може да възпрепятства национална юрисдикция да упражни това право, което всъщност е присъщо на установената с член 267 ДФЕС система на сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, както и на отредената от тази разпоредба функция на националните юрисдикции да прилагат правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 16 януари 1974 г., Rheinmühlen-Düsseldorf, 166/73, EU:C:1974:3, т. 4, от 5 април 2016 г., PFE, C-689/13, EU:C:2016:199, т. 32 и 33, и от 2 март 2021 г., A.B. и др. (Назначаване на съдиите във Върховния съд — Жалби), C-824/18, EU:C:2021:153, т. 93). По същия начин, за да се гарантира ефективността на това право, националната юрисдикция трябва да може да поддържа преюдициалното запитване, след като го е отправила (решение от 2 март 2021 г., A.B. и др. (Назначаване на съдиите във Върховния съд — Жалби), C-824/18, EU:C:2021:153, т. 93).

44 Въз основа на изложените по-горе съображения Съдът стига до извода, че национална разпоредба или практика, която може да доведе по-конкретно до това националният съдия да предпочете да не поставя на Съда преюдициални въпроси, за да избегне отвод, следователно засяга правомощията, признати на националните юрисдикции с член 267 ДФЕС, а с това — и ефективността на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, въведено с механизма на преюдициалното запитване (вж. по-специално решения от 5 юли 2016 г., Огнянов, C-614/14, EU:C:2016:514, т. 25, и от 2 март 2021 г., A.B. и др. (Назначаване на съдиите във Върховния съд — Жалби), C-824/18, EU:C:2021:153, т. 94).

45 Последица от отвода обаче е именно десезирането от спора. Следователно, ако бъде възможно да бъде отведен национален съдия единствено с мотива, че е отказал да насрочи съдебно заседание, за да се произнесе по същността на спора, с който е сезиран, преди Съдът да е отговорил на отправеното до него преюдициално запитване по този спор, тази възможност би могла да накара някои национални съдии да се въздържат от отправяне на преюдициални въпроси до Съда.

46 Освен това компетентността, която член 267 ДФЕС предоставя на всяка национална юрисдикция да отправи преюдициално запитване пред Съда, не може да се постави под съмнение от прилагането на норми на националното право, които позволяват сезирана с въззивна жалба национална юрисдикция да измени акта, с който се отправя преюдициално запитване до Съда, да отклони това запитване и да разпореди на постановилата посочения акт юрисдикция да възобнови спряното производство по вътрешното право (решение от 16 декември 2008 г., Cartesio, C-210/06, EU:C:2008:723, т. 98, и определение от 12 февруари 2019 г., RH, C-8/19 PPU, EU:C:2019:110, т. 40).

47 Обстоятелството, че лицето, срещу което е образувано главното производство, е задържано, също не може да промени обхвата на правомощията, признати на националния съд в член 267 ДФЕС, поради съображенията, припомнени в точки 35, 36, 38 и 39 от настоящото определение.

48 С оглед на всички изложени по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможност да се поиска отвод на съдия само поради това че той изчаква решението на Съда по отправеното до него преюдициално запитване, въпреки че главното производство се отнася до задържано лице.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

1) **Член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска в рамките на наказателно производство, за което се прилага изискване за бързина поради наложена на обвиняемия мярка за неотклонение „задържане под стража“, национална юрисдикция, която е отправила преюдициално запитване, да продължи, докато изчаква отговора на Съда по това запитване, главното производство, извършвайки процесуални действия, които имат връзка с поставените преюдициални въпроси.**

2) **Член 267 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможност да се поиска отвод на съдия само поради това че той изчаква решението на Съда по отправеното до него преюдициално запитване, въпреки че главното производство се отнася до задържано лице.**

Подписи